

DİLEK ÖZHAN KOÇAK

KURŞUN KALEM

roman

Tek el silah sesi duyuldu ormanın ıssız serinliğinde.

Sonra sesler çoğalıp usulca dağıldı. Sanki tüm ağaçlar tek bir bedende kederle inledi. İçine düştüğü, derin kuyu ve onun ölçüsüz karanlığı.

Yavaş yavaş aşağı, dünyanın derinliklerine doğru yol alırken, kendini Alice'in, merakının peşinden içine düştüğü o tavşan deliğindeymiş gibi hissetti. Onu aşağıda bekleyen dünya, ardında bıraktığından başka bir yer olacaktı belli ki. Ancak onun yolunun Alice'inkinden farkı, uykusundan bir daha asla uyanamayacak oluşuydu; en azından bu bedende, diye geçirdi aklından. Düşerken, gökyüzüne bakıyor. Gitgide koyulaşan, geçmişle yüklü bulutların asılı kaldığı gökte gördüğü tüm yaşamı, sonsuza takılıp kalmış o anda, terk etmekte olduğu dünyadaki hayatını parça parça izliyor. Hızla uzaklaştığı, belli belirsiz çocukluğunun birbiriyle yer değiştiren sevinç ve korkuları, ilkençliğinin geçici inançları, sönmeyen merakları, umutlarını gölgeleyen endişeleri, onu hiç terk etmeyen yalnızlığı, artık puslu birer fotoğrafa dönüşen annesi, babası, bazen sığınağı, bazen gizemli dünyalara yolculuk yaptığı, hep iyi bir geleceğe gitmeyi arzuladığı zaman makinesi odası, yarısı kazınmış çıkartmalar, şiirler, başka ellerden

çıkmiş yazılar, üst üste birikmiş gazete kesikleri, kartpostallar, siyah beyaz vesikalık fotoğraflardan artık görünmez olmuş dolabı, onun içine kendinden bile sakladığı onca sırrı. Hepsi uç uca eklenmiş bölük pörçük kısacık bir filmin, saman ale-viymişçesine hızla aydınlanıp kararan kareleri gibi.

Feyza'yı düşündü. Sonunda ona kavuşacağını. Ölmek amma tuhaf, dedi hâlâ şaşırdığına şaşıarak. Çocukken ölüm aklına geldiğinde yaşadığı çaresiz korkuları anımsadı. Büyük uykunun yaşamdan daha güçlü olduğu geçti aklından. Her ânını yavaş yavaş, sindirerek yaşıyor şimdi. Boşa geçen bir ömür müydü onunkisi? Hayır, dedi. Adaletin tecelli etmediği bu dünyada adaleti sağladım ben! Giderken, geciken ölümün yüreğini katran gibi kapladığı dipsiz elem ve kötülük yerini sessizliğin ve hiçliğin dehşetine bıraktı. Kendi ruhunun selameti için, intikamın kör edici öfkesiyle kıydığı canların yüzleri belirdi birer birer. Gözlerden akan iki damla yaş, dünyaya ettiği sessiz vedanın izleri.

Düştüğü karanlık kadar kara bir kuş havalandı kuyunun içinden, bir gölge gibi solan gün ışığına doğru kanat çırparak yükseldi, bir iki dönenip yönünü buldu, bitimsiz gökle birleşip kayboldu.

Sonra kımıldadı hava, kapılar bir başka zamana açıldı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hakkı'nın Defteri

Tanrıların soluğuyla konuşan büyük ustanın sözlerine kulak ver: “Geçmiş, artık yeni oyunun önsözü sayılmalı, gelecekse senin ve benim gösterimize bağlı.” Keşke inanabilseydim söylediklerine. Dün, belli belirsiz nabız atışı, kısıtılıp soldurulmuş bir yaratık gibi. Gelecek, taşıdığım onca yaraya bakılırsa cehennemi bir ölüm tiyatrosu. Geride kalan ve uğultusu dinmemiş kasvet fırtınası günleri bugün, hayatımın geri kalanının önsözü olarak işliyorum buraya harf harf, satır satır, zihnimin karanlık çukuruna, direnebilmek adına fırlatıp attığım her bir ânı, soluk ayrıntıyı gizlendiği yerden özenle ayıklayıp çıkararak. Dipsiz ıstırabımı ifade edebilmem ancak itinayla seçtiğim kelimelerle mümkünmüş gibi. Çünkü yalnızca onlar sayesinde gerçeği rüyaya dönüştüren zamanın sisli perdesini aralayabilir, açılan yerinden yalnızca ucunu görebildiğim o kaskatı, donuk gerçeğe bir kez daha dokunup canlandırabilir, sözün özü hatırlayabilirim. Sözlerim, geçmişi nakışlayan detayları silikleştireceği, yaşadığım tarifsiz acıları sıradanlaştıracığı için anlatmayı değil, yazmayı seçtim. Ve kederimi bugün buraya kelimelerle ilmek ilmek, sıkıca örerek, bütün yok edici gücüyle karşımda duran, dünyevi her şeyi savurup duran zamana meydan okuyorum.

Ey zaman! Bundan böyle acılarımı sökmeye gücün yetmeyecek! Şu çırpı bacaklı kelimelerimin önünde bile çaresiz, zayıf ve savunmasızsın. Ezelden beri varmışçasına kanıma işlemiş olduğu hâlde, unuttuğumu sanarak yok olduğuna kendimi inandırdığım geçmişimin karanlık günlerinin, bugün bir kez daha aydınlanmasının, dahası kelimelerle sonsuza kazınmasının şüphesiz bir nedeni var. Aslında unutmuştum. Doğrusu, zor da olsa unutmayı başarmıştım. Geçmişi yüklenen kırık dökük eşyalardan, nesnelere hapsolmuş uçuk koku-lardan, solmuş fotoğraflardan, belli belirsiz görüntülerden, yüzlerini artık hatırlamadığım insanlardan kurtulursam unu-turum sanmıştım. Maziden bir çift çorap bile bırakmadım bu yüzden.

“Neden yalan söylüyorsun? Omuzlarıma kadar uzanan püsküllerin altında gördüğüm ilk şey, senin o yok dediğin çorabın topuğu.”

“Araya girme!”

“Öyleyse cevap ver!”

“Hatırlamıyorum.”

Savunmasız zihnim, yeni doğmuş bir bebek gibi çıplak ve her an dünyaya yeniden yeniden alışmaktan yorgundu. Bundan sonra yaşayacaklarım beni ben yapacak anılarımın kaynağı olacaktı. Ama unuttuğum bir şey daha vardı. Rü-yalar! Parçalanmış zihnimin artığı rüyalar, silinip gittiğini sandığım kadını derin uykusundan uyandırdı. Yukarı doğru yavaş yavaş, havai bir nesne gibi yükseldikçe hatırlamıştım! Hatırlamak adaletsizliğin, aklımı benden alan öfkenin, al-datıcı umudun, ölümün sağdıçı umutsuzluğun ve alacağım güne dek sönmeyecek olan intikamın ateşini yakmıştı yeni-den. Sanki yıllar, içimdeki kor ateşi beslemişti. Ya yüreğim? Önüne kattığı her şeyi yok eden, bendini parçalayıp aşmış bir

lav nehrine dönmüştü. Hatırlamak, içimde yönsüz bir nehir gibi çalkalanarak dolanıp duran ateşin fışkıracağı deliği oydu, ne var ne yok püskürttü yeryüzüne, benimle birlikte karşısına çıkan her şeyi yok edip gitsin diye.

“Bak, yine yaptın! Sen de, ben de yok olmadık.”

“Kes sesini dedim, kaybol!”

Ömrümün en yaşanası yılları kapatıldığım dört duvar arasında geçip gittikten sonra...

“Aslında orada kaç yıl kaldığımı hatırlamıyorum. Şimdi kaç yaşındayım?”

“...”

Varlığımın nedeni parlak güneşin, uçsuz bucaksız mas-mavi gökyüzünün, coşkuyla akan nehirlerin, her sabah tutkun bir alışkanlıkla öten kuşların benim için artık bir önemi yoktu. Yıllar boyu gözümü her açtığımda gördüğüm tek şey, taş duvarın en ulaşılmaz yerindeki şu bir karışık pencereydi. Oradan süzülen seslerle avunmuş, burnuma çalınan bin bir çeşit kokuyu birbirinden ayırırken yaşadığıma inanmıştım. Ama yazık! Zamanla, seslerin ve kokuların kaynağı olan hayatım zihnimden parça parça silinip gitti. En basit isimleri bile, hafıza çıkınımın olmadık yerlerini kurcalasam da bulamıyordum. Hatta neye benzediğimi, kim olduğumu, neden buraya kapatıldığımı hatırlamaz olmuştum. Ruhum büyük bir boşlukta gezinip duruyordu. Beni öfkeli, üzüntülü, sevinçli yapacak yaşamdan mahrum oluşum, yalnızca bedenimi değil, duygularımı da karanlık bir zindana hapsedmişti. Bitmeyen bir sarhoşlukta tutunabildiğim tek gerçeklikti rüyalar. Varlığım ancak bir başkasının gözlerinde gerçekken, yıllardır tek bir insan görmeyen ben, var olduğumdan nasıl emin olabilirdim?

“Ben vardım.”